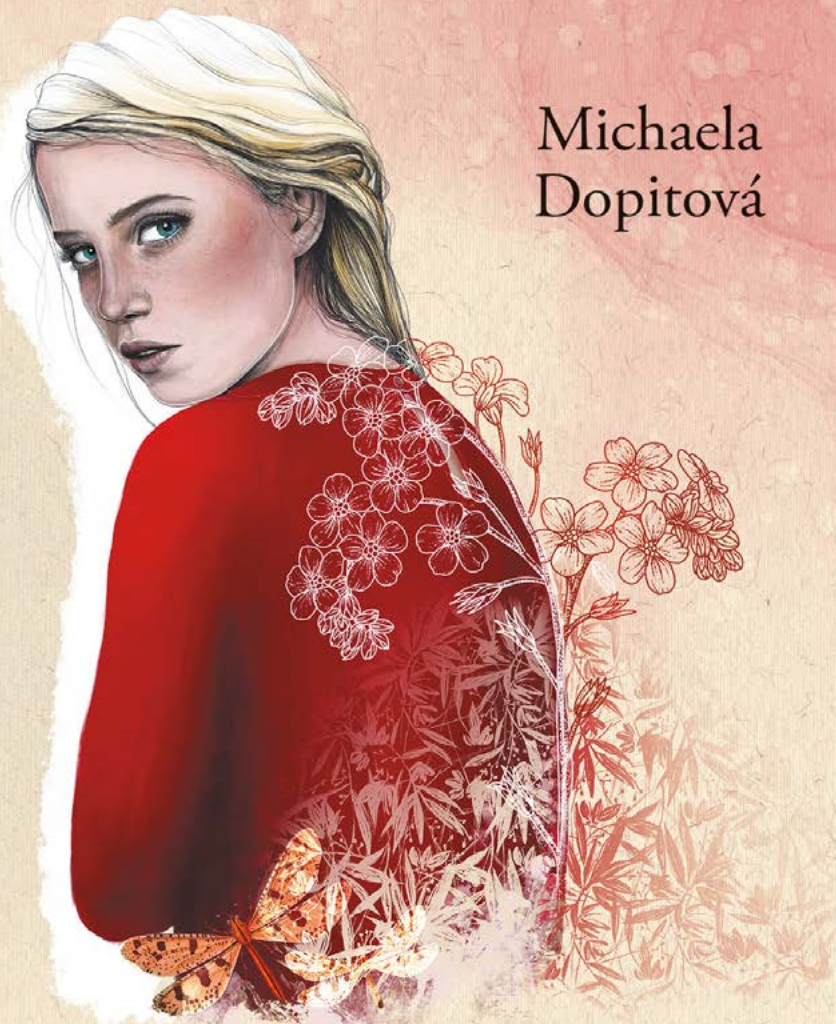

Křídla vážky

Michaela
Dopitová

FRAGMENT

Křídla vážky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Michaela Dopitová

Křídla vážky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Křídla vážky

Michaela Dopitová

FRAGMENT

Copyright © Michaela Dopitová, 2022
Cover © Jitka Příhodová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-6051-4
ISBN e-knihy 978-80-253-6076-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6077-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6075-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Kapitola 1

Stěhování je vždycky těžké. Necháváte za sebou vzpomínky, přátele, v mém případě dokonce část rodiny. Vše, co je vám důvěrně známé. Nic z toho však nedokážete pořádně ocenit, dokud tomu nedáváte sbohem. V ten moment milujete i to, co jste celá ta léta nenáviděli. Věčné troubení aut, uřvané děti na ulici a jejich ještě uječenější matky, sousedovo hlasité kašláání přesně v sedm hodin ráno, které je přes tenké stěny bytu slyšet jak z vedlejšího pokoje. Všechny tyto zvuky, jež mi najednou zní jako rajská hudba, jsem vyměnila za ticho a zpěv ptáků, smog a vůni koláčů z pekárny ve vedleším vchodě pak za čerstvý vzduch prosycený občasným smradem hnoje a výhled z okna na parkoviště za pohled na hustý borový les. A přestože Morava není od Prahy tak daleko, stačily mi dva dny, abych si tu připadala jako z jiného světa.

Dokud jsem k mámě jezdila jen na prázdniny, přišel mi pobyt na vesnici jako fajn odpočinek od každodenního ruchu velkoměsta. Představa, že tu budu muset vydržet rok, než se dostanu na vysokou a přestěhuju se zpátky do Prahy na kolej, mi chvílemi nahání husí kůži.

Gymnázium, kam od dnešního dne nastupuju do maturitního ročníku, se sice nachází v nedalekém městečku Pomněnkov, ale ani to není o moc větší než ta díra, ze které budu celý týden dojíždět.

První den je prý nejtěžší, řekla máma, když mě ráno vyprovázela do školy. Každý následující bude lehčí a lehčí. Můžu leda doufat, že má pravdu.

Kráčím po vydlážděné cestičce k cihlové, moderně vypadající budově, před níž se shlukují studenti a vítají se, jako by se neviděli roky, a ne pouhé dva měsíce. S každým dalším krokem ve mně stoupá stále větší nervozita.

Stálo mi to za to? Copak jsem nemohla tu fúrii, která se vecpala do našeho krásného čtyřpokojového bytu, ještě třináct měsíců vystát? Možná že by se mi dařilo ji ignorovat, horší pořízení bylo s tátou. Od svatby se s ním téměř nedalo vydržet. Zvlášť ošklivá byla naše poslední hádka. Dokonce mě donutila sbalit si kufr a nasednout na první vlak, jenž mě vyklopil na zdejším přetávaném nádraží. Mámu jsem šokovala, když jsem se jí objevila na prahu dveří. Těžko říct, jestli pozitivně.

Se sevřeným žaludkem vyjdu dlouhé kamenné schody a vydám se studenou chodbou hledat ředitelnu. Klapot podpatků mých letních bot se s ozvěnou odráží od okolních stěn. Cítím, jak ke mně přitahuje pozornost ostatních. Snažím se to nevnímat. Mohla jsem si na sebe vzít tenisky, tričko a džíny, ale stejně by se mi nepovedlo zapadnout. Předtím než mě lidé většinou poznají, nazývají mě namyšlenou nebo „s noseem nahoru“. Dávám to za vinu své introverzi, kterou na mě, z nějakého důvodu, nikdo netipuje. Možná právě kvůli mému výběru oblečení, což mi ale vůbec nedává smysl. Jakou souvislost mají hezké boty s tím, že se nerada seznamuju? Tentokrát mi však výjimečně tento rys mé osobnosti nepřekáží. Nejsem tady proto, abych si našla kamarády na celý život, stejně tu neplánuju zůstat.

Dojdu až na konec chodby, když si uvědomím, že bloudit třípatrovou budovou není úplně nejšťastnější řešení. Rozhlédnu se kolem sebe a přemýšlím, koho bych se zeptala na cestu. Skupinku rozjukaných primánů rovnou zavrhnu, jsou tu noví stejně jako já. Zbývá černovlasý kluk v zeleném tričku s dlouhým rukávem, který se skloněnou hlavou ťuká cosi do mobilu. Divím se, že mu není horko, sama jsem se zapotila i v šatech.

„Můžu se tě zeptat,“ vyruším ho a on překvapeně vzhledne, „kde najdu ředitelnu?“

Pohled do jeho hlubokých čokoládových očí orámovaných hustými řasami mě na pár vteřin naprosto vykolejí. Je na něm cosi exotického a musím uznat, že je opravdu hezký.

Na jeho plných rtech se objeví pobavený úsměv. Couvne kousek do strany a ukáže na mahagonové dveře se zlatou cedulkou Mgr. Gustav Branda za jeho zády.

V tu chvíli zrudnu. Určitě si myslí, že se ho snažím sbalit a otázku jsem použila jako záminku ho oslovit. Já jsem přitom akorát jen slepá.

„Díky,“ dostanu ze sebe a roztěkaně zaklepu. Jeho oči na sobě cítím po celou dobu, dokud za mnou nezaklapnou dveře.

Pan ředitel mě překvapí. Je přátelský a velice sympatický, přesto z něj vyzařuje silná autorita. Energicky mi potřese pravicí, vysvětlí vše o mém studiu na škole, dořeší se mnou formální záležitosti, a než se stačím vzpamatovat, vede mě do třídy 8. C.

Snažím se našlapovat na špičky, deset minut po zvonění jsou už všichni ve svých třídách a v prázdné chodbě se klapot mých bot rozléhá ještě hlasitěji.

Ředitel mi ukazuje, kudy se dostanu do tělocvičny, kde najdu záchody, jaké učebny míváme, ale já ho poslouchám jen napůl, příliš nervózní z toho, co mě čeká na konci naší krátké cesty. U šaten se na mě otočí a změří si mé podpatky přísným pohledem.

„Zítřa si s sebou přines prezůvky. Tvoje třída má skříňky tuším úplně vzhodu, budeš potřebovat vlastní zámek. Jednu dobu jsme měli školní, ale ty se poztrácely. Dbáme tu na to, aby všichni dodržovali školní řád, jeho celé znění najdeš na stránkách školy, doporučuju ti, aby sis ho přečetla.“

Krátce kývnu na srozuměnou, ale už teď vím, že ho rozhodně hledat nebudu. Jsem sice z Prahy, úplně jiného světa, ale na to, abych věděla, že mám chodit na vyučování s dostatečným předstihem, neničit školní majetek a neběhat po chodbách, nepotřebuju číst několikastránkový školní řád.

Ředitel konečně zastaví před jednou z učeben, a ještě než zaklepe, povzbudivě na mě mrkne.

Podle očekávání se všichni přítomní otočí a na mně spočíne přes dvacet párů zvědavých očí. Jestli jsem si myslela, že zapadnu do jedné z lavic a budu dělat, že sem patřím, dost jsem se spletla. Ředitel mě přiměje stoupnout si vedle něj před tabulí, aby mě mohl náležitě představit coby novou studentku, která se sem přestěhovala z hlavního města. Všechny nabádá, aby mě mezi sebe přijali a pomohli mi, když budu potřebovat, popřeje nám krásný a úspěšný začátek roku, načež odejde a nechá mě všem napospas.

Chci se posadit do jediné volné lavice v první řadě, ale moje nová třídní, profesorka Voborníková, jak mi ji ředitel představil, mi to ještě nedovolí.

„Pověz nám něco o sobě, Eleno, ať tě můžeme lépe poznat,“ vybídne mě. „Co ráda děláš ve volném čase, kam se hlásíš po maturitě...?“

Přejedu zběžným pohledem po třídě. Všichni na mě stále zírají, pouze dvě holky u okna si s hlavami u sebe něco špitají.

„Ráda čtu, zejména klasickou literaturu. Několik let jsem se věnovala krasobruslení, ale musela jsem skončit, protože jsem nestíhala školu. Hlásit se chci na medicínu do Prahy,“ snažím se být co nejvíc stručná, abych to měla rychle za sebou.

„Jako tvoje třídní učitelka se nemohu nezeptat na známky. Jak vypadalo tvoje poslední vysvědčení?“

Ne moc ohleduplná otázka takhle přede všemi. „Samé jedničky,“ řeknu téměř zahanbeně. Je mi jasné, kam mě po tomhle ostatní zařadí.

Zahlédnu několik úšklebků a pár překvapených výrazů. Nejspíš jsem jim právě rozbila stereotypní představy o ošklivých brýlatých šprtkách. Ne že bych si o sobě myslela, že jsem bůhvíjak hezká, ale na šedou myš minimálně nevypadám, přestože jí uvnitř vlastně jsem.

„Výborně,“ pochválí mě nadšeně Voborníková. „Další jedničkář se v této třídě bude určitě hodit. Ještě mi řekni, jaké jste s panem ředitelem vybrali přípravné maturitní semináře?“

„Zvolila jsem si chemii, biologii a literaturu.“

„Zapsala sis jeden navíc,“ užasne překvapeně.

Němě přikývnu, není třeba to podle mě více rozpitvávat. Nemohla jsem se rozhodnout a naštěstí nebyl problém vzít si všechny tři.

Třídni je se mnou spokojená a já se konečně můžu posadit. Posledních deset minut do konce hodiny probírá s mými novými spolužáky jakýsi vánoční večírek, ale já nejsem schopná se soustředit na jediné slovo. V hlavě znovu přemítám, jestli jsem neudělala chybu, když jsem se tak zbrkle rozhodla přestěhovat. Představím si kamarádku Sandru, jak s ostatními nadšeně plánuje maturiták, zatímco náš starý profesor Novotný poklimbává za katedrou, jako pokaždé, když jsme měli volnou hodinu, a zatoužím tam být s nimi. Nechala jsem se jednou ženskou připravit o všechny společné zážitky, na které jsme se těšili už od prváku.

„Tak jo, mládeži, dneska už vás pustím,“ rozhodne třídni. „Zítra vám začíná dřina. Nelenošte a pilně se připravujte hned od začátku. Víím, že se vám maturitní zkouška zdá na hony vzdálená, ale garantuji vám, že to uteče. Nestihnete se ani vzpamatovat a květen bude tu.“

Nemyslím si, že si někdo bere její slova obzvláště k srdci, všichni se už vidí venku v teplém dni. I já tedy posbírám své věci a zařadím se do hloučku de roucího se ze dveří.

Zbytek dopoledne strávím na telefonu se Sandrou. Nejprve si jí postěžuju na celý svět a všechny nespravedlnosti, které mě sem dostaly, znovu jí přetlumočím slova, jež mi otec před odjezdem řekl, i jedovaté poznámky od mé milované macechy. Poslechnu si ujištění, že jsem udělala dobře a budu se mít určitě lépe, a poté tiše naslouchám jejímu vyprávění o novinkách na naší škole, kolujících drbech a její poslední hádce s přítelem. Myslela jsem, že hovor s ní mě pozitivně naladí, že když zůstanu informovaná, budu si připadat, jako bych Prahu ani neopustila, ale opak je pravdou.

Odpoledne se plahočím od ničeho k ničemu, na nic nemám náladu. Snad pětkrát otevřu ledničku, abych zjistila, že na žádné její poklady nemám nej-

menší chuť, znučně překlíkávám televizní kanály, a když domů přijde Robert, mámin přítel, raději se zavřu do svého pokoje.

Jak jsem dřív trávila celé dny? Podívám se na svou skromnou knihovničku, skládající se z pár mých nejoblíbenějších titulů, zbytek jsem pro nedostatek místa v kufru nechala v Praze. Srpen byl ale dlouhý, a to i navzdory dvěma týdnům v Řecku, kde jsem byla s mámou. Všechno už mám přečtené.

Zničeně sebou hodím na postel. Do lesa se mi projít nechce, na kolečkové brusle také ne, učit se nemám co... nakonec skončím na mobilu a hodinu bezcílně brouzdám na sociálních sítích, načež si pustím Netflix.

Vyruší mě až máma, která se v sedm hodin konečně vrátí z práce, a ještě nepřevlečená z elegantního kostýmku, se posadí za mnou na postel.

„Jak bylo první den ve škole?“ zeptá se podle očekávání.

„Šlo to,“ odvětim stručně, jelikož nemám náladu nic delšího rozvádět.

„Našla sis nějaké kamarády?“

„Ale jo, naši třídní Voborníkovou, ta ze mě byla nadšená. Ostatní mě mají už teď zafixovanou jako nechutnou šprtku, a to jsem se ještě ani nestihla předvést.“

„Ale jdi. Za to, že jsi chytrá a snaživá, se přece nemusíš stydět.“

Kývnu na souhlas. Vždyť je mi jedno, co si o mně ostatní myslí... Což není úplně pravda, ale ráda si to namlouvám.

„Volal mi táta,“ překvapí mě náhlou změnou tématu. „Prý mu nezvedáš telefony.“

„Nechci s ním mluvit,“ trhnu rameny.

„Eleno, sice nevím, co jste si udělali, ale nemyslíš, že trochu přeháníš? Už je to déle než měsíc.“

Neodpovím. Nebudu jí nic vysvětlovat, stejně by se ho akorát zastávala. Pokud mi chce otec zopakovat, že se chovám jako nevděčnej, sobeckej, rozmazlenej spratek, může mi to napsat do zprávy.

„Není to škoda?“ domlouvá mi dál. „Vždycky jste spolu měli hezký vztah. Tak moc, že sis vybrala zůstat s ním místo se mnou, pamatuješ?“

Střelím po ní pohledem. Tohle byla podpásovka. „Dala jsem přednost Praze,“ odvětuji pevně, přestože v hloubi duše vím, že to není tak docela pravda.

„Dobře, nebudu tě přemlouvat,“ kapituluje a vstane. Ve dveřích zaváhá a ještě jednou se na mě otočí. „Jsem ráda, že jsi tu. Proto vím, jak musí tátu mrzet, že jsi odjela.“

Přesně v tomhle se, matičko, určitě mylíš. Byl to totiž on, kdo řekl: *Tak se sbal a jeď, když si myslíš, že ti jinde bude líp!*

Podle ředitelových instrukcí si v koženém batůžku, krom několika prázdných sešitů, nesu i přezůvky a malý kovový zámek.

V šatně se to studenty jen hemží. Zorientuju se a vyhledám řadu skříněk označenou cedulkou 8. C, nacházející se úplně vzadu, přesně jak ředitel řekl. Rozhlížím se, jakou bych si zabrala pro sebe, ale na všech už visí zámky jejich majitelů. Jednu nakonec přece jen objevím, ale po jejím otevření zjistím, že už je také obsazená, takže ji zase honem zabouchnu.

„Tady je jedna volná,“ zaslechnu a automaticky se po hlase otočím, aniž bych věděla, jestli to bylo skutečně na mě. Tmavovlasý kluk v modrém tričku s límečkem ukáže na skříňku vedle té své, a přestože na něj mluví jeho hubený kamarád s brýlemi, nespustí ze mě oči.

Poděkuju mu, hodím dovnitř boty a zablokuju ji na následující rok svým zámkem. To nejsnazší mám za sebou.

Vytáhnu mobil, ve kterém mám vyfocený rozvrh, abych se podívala, kde mám první hodinu. Pod zkratkou pro předmět biologie se však nenachází žádná třída, ale označení B112. Domyslím si, že se jedná o specializovanou učebnu, ale nemám ponětí, kde bych ji měla hledat. Nikde neobjevím žádnou mapku, zkusím tedy štěstí a vydám se chodbou doprava, zatímco přes data hledám na stránkách školy nějaký pláněk. Chodím od dveří ke dveřím a připadám si jako zatoulaný pes.

„Chceš s něčím pomoci?“ ozve se vedle mě. Je to opět ten tmavovlasý kluk z šaten.

„Když budeš tak hodnej... Netuším, kde hledat učebnu biologie.“

Kývne hlavou na znamení, že ho mám následovat. Ochotně se zařadím po jeho boku.

„Já jsem Jáchym,“ představí se mi, když se proplétáme chodbou mezi ostatními studenty.

„Elena,“ řeknu ze slušnosti, ovšem docela zbytečně. O mé představení se postaral ředitel už včera.

„Proč ses přestěhovala z Prahy do takovýho zapadákova?“ zajímá ho. „Já osobně se nemůžu dočkat, až odsud po maturě vypadnu.“

„Rodinné důvody...“ vyhnu se odpovědi. Hned nato si ale uvědomím, jak hloupé ode mě je takhle utnout jeho snahu o konverzaci, když mi navíc sám od sebe pomáhá, a trochu to rozvedu: „Táta se znovu oženil, a tak jsem se přestěhovala sem k mámě, která tu bydlí už od rozvodu...“

„Nesedla sis s jeho novou ženou?“

„Úplně ne,“ přisvědčím, ale důvody si nechám pro sebe. Nejspíš se za tátův způsobem stydím. Jedna věc je najít si přítelkyni a druhá nechat se oblbnout holkou o dvacet let mladší, než je on. A jako vrchol všeho si ji potom ještě i vzít! Ať si klidně dál naivně myslí, že ho miluje, já jsem přesvědčená, že je to tátova úspěšná kariéra a peníze, co ji na něm přitahují nejvíc, ne začínající šediny a chlupy na hrudi.

Jáchym se naštěstí víc nevyptává. „Když tu máš mámu, znamená to, že znáš okolí, ne? Jezdila jsi za ní často?“

Zakroutím hlavou. „Včera jsem tady byla vlastně poprvé. Bydlíme ve vedlejší vesnici a na nákup a za zábavou jsme dojížděly vždycky spíš do Oloouce, přestože je trochu dál.“

„To se nedivím, tady chci pes. Nenajdeš tu ani kino. Jediný zajímavý akce pořádá naše škola, studentská rada neustále něco vymýšlí, však uvidíš. A taky tu máme nový fotbalovej stadion, odehrává se tu spousta zápasů.“

„Nebudu lhát, oproti Praze je to docela změna,“ přiznám. To už ale dojdeme do učebny. Jáchym se na mě povzbudivě usměje a jde se pozdravit se svými kamarády, zatímco já zaberu své místo v první lavici.

Celý den se neuvěřitelně vleče. Částečně je to nejspíš tím, že nejsem zapojená do kolektivu. Navzdory tomu se ale cítím být středem zájmu pro většinu mých nových spolužáků. Nesnáším ten pocit. Několikrát je nachytám, jak si s hlavami u sebe něco povídají a přitom koukají na mě, aniž by se to snažili jakkoliv zakrýt. Raději předstírám, že jsem na mobilu, ve skutečnosti ale jen překlikávám aplikace a vůbec nevnímám, co dělám.

V hodinách se snažím co nejvíc soustředit na učivo. V biologii začneme už dnes základní pojmy z ekologie a v literatuře Voborníková rozjede výklad české prózy 1. poloviny 20. století takovou rychlostí, že si nestíhám dělat poznámky. Pořád u toho opakuje, jak moc jsme pozadu, ale zdá se, že nikdo ze třídy její obavy nesdílí. Alespoň že profesor Rezek, kterého máme na fyziku a následně i matiku, je natolik rozumný, aby věděl, že z jeho předmětů maturuje ročně jen pár bláznů, a učivo dnes ještě nezačíná. Vyučování uzavře němčina, odpoledky našťestí první školní týden nejsou, kde zjistím, že jsem oproti ostatním výrazně pozadu. Cizí jazyky mi navíc nejdu od základky, v Praze to byly vždy předměty, z nichž mi pravidelně hrozila dvojka na vysvědčení, takže to pro mě není ani takové překvapení.

Poté mě čeká už jen oběd a následně nejméně dvacetiminutové čekání na autobus, jenž mě odveze do končin, kterým nyní říkám domov.

Jídelnu najdu poměrně snadno. Stačí mi následovat dav hladových studentů a podivný, těžko identifikovatelný pach. Vystojím si dlouhou frontu kvůli kopečku rýže se slizkou omáčkou, v níž plavou kousky masa a zeleniny, čemuž školní jídelniček honosně říká čína, a s tácem v ruce se rozhlížím po volném místě. K mému překvapení zjistím, že na rozdíl od ostatních škol tu mají stoly kulaté, což má nejspíš napomáhat ke vzájemnému sblížení, ale pro mě to znamená, že se budu muset buď k někomu vetřít, nebo poobědvat ve stylu Protivných sprstých holek sama na záchodě. Pomalu se už smířuju s tou

druhou možností, když uslyším své jméno. Otočím se po hlase a zahlédnu Jáchyma, jak na mě mává.

„Pojď k nám,“ nabídne mi, a dokonce sežene volnou židli od vedlejšího stolu, abych se k nim mohla vmáčknot. Sedí ve společnosti několika holek a brýlatého kluka, se kterým jsem ho viděla v šatně. Vidím na jejich tvářích, že jsou Jáchymovým gestem zaskočení, ale rozhodnou se to ignorovat a vděčně nabízené místo přijmu.

Všechny mi je představí. Kluk se jmenuje Tomáš, drobná blondýnka po jeho levici Anežka, kudrnatá zrzka Johana a poslední nevýrazná tmavovlasá holka je Simona.

„Jaké máš zatím dojmy z naší školy?“ zajímá se Jáchym.

„Docela dobrý,“ zvolím univerzální odpověď, a když zachytím, jak si ostatní vymění pohled, dodám: „Máte to tu hezký. Takový moderní.“

„To je zásluha řídí,“ prozradí mi Anežka, načež důvěrně ztlumí hlas: „Říká se, že zdědil po rodičích velké majetek, je dost v balíku. Mohl by si do konce života válet šunky, ale tahle škola je jeho život, zásobuje ji velkýma sponzorskýma daroma.“

Nechci dělat předčasné soudy, ale už teď je mi jasné, že Anežka bude nejspíš hlavní školní drbna. Však to taky byla právě ona, koho jsem nejčastěji viděla v utvořených hloučkách, jak mě sjíždí pohledem a horlivě něco ostatním povídá.

„Před dvěma lety mu zemřela žena na rakovinu, myslím, že se z toho, chudák, doteď nevzpamatoval. Zbyla mu po ní jakási firma, takže tráví spoustu času mimo město, odmítá ji prodat. Bydlí kdesi na vesnici, barák prý velké jako kráva, ale jak říkám, skoro tam ani nebvává.“

Nevím, co odpovědět, ale nevypadá to, že Anežka na nějakou reakci čeká. Nejspíš jí stačí vědomí, že může informace předat dál. Johana se Simonou ji zaujatě poslouchají, i když bych se vsadila, že tyhle drby neslyší poprvé.

Zatímco se téma hovoru přesune jinam, nímram se zamýšleně ve své číně. V Praze jsme skoro ani nevěděli, jak náš ředitel vypadá, a tady se vesele rozebírá jeho soukromý život. Nemělo by mě to překvapovat, v malých městech, jako je toto, není neobvyklé, že každý zná každého. Znamená to, že i moje

osobní záležitosti bude rozebírat celá škola, pokud je zhodnotí jako dostatečně zajímavé?

„Kdybys potřebovala s něčím poradit,“ vytrhne mě Jáchym z mého rozjímání, „klidně řekni. Určitě to není lehký, měnit školu takhle těsně před maturitou.“

„Navazuješ vztahy s novým masem?“ zakření se na něj Anežka, než mu stihnu odpovědět.

To označení mě zaskočí. Jaké maso? Chci se ohradit, ale ani se nenadechnu a Jáchym mě s úšklebkem předběhne:

„Drž zobák, ségra.“

„Ségra?“ zopakuju po něm zaskočeně, a zapomenu kvůli tomu i na obranu své důstojnosti. „Copak vy dva jste...?“

„Dvojčata?“ doplní za mě Anežka se zazubením. „Neřekla bys to do nás, že?“

„Popravdě ne,“ nejistě se uchechtnu, jako bych stále čekala, až mi někdo oznámí, že je to jen vtip. Nejsou si ani trochu podobní. Jáchym je vysoký, tmavovlasý a už na první pohled působí jako bezproblémový slušňák, Anežka je oproti tomu drobná, blondatá a vypadá jako typ holky, která si nebere servítky a je jí všude plno. Při bližším zkoumání si však všimnu, že mají podobné jemné rysy a téměř identické šedé oči.

„Pokud by sis, jako většina lidí, myslela, že mít dvojče je skvělý, tak tě musím vyvést z omylu,“ svěří se mi Jáchym, ale je na něm vidět, že svá slova nemyslí úplně vážně. „Nejen že jsem byl nucen s ní sdílet dělohu a dlouhou dobu taky pokoj, ale po celou mou školní docházku dokonce aji stejnou třídu! Je jako osina v zadku.“

„I já tě mám ráda, brácho,“ zašklebí se na něj Anežka.

Sleduju jejich sourozenecké poštuchování a stejně jako už mnohokrát zatoužím i já mít ségru nebo bráchu. Vždycky jsem byla na všechno sama. Možná, že kdybych měla s kým sdílet svoje těžkosti, nebyla bych teď tady.

„Už je to tu zase,“ poznamená zničehonic Tomáš a přimhouřené oči upírá někam za Jáchymovo rameno. Všichni se tím směrem otočíme. Ihned pochopím, co způsobilo jeho pohoršení.

„Pakujte se, tohle je naše místo!“ přikáže kluk s nakrátko střiženými vlasy panovačným tónem skupině primánů u stolu umístěného přímo uprostřed jídelny.

Všichni poslušně sklopí hlavy a s tácy nedojedených obědů se bez odmlouvání klidí co nejrychleji pryč. Teprve z dostatečné vzdálenosti a za jeho zády na něj ukazují neslušná gesta. Kluk se mezitím spokojeně posadí a jeho dva kamarádi taky.

„Kdo je to?“ zajímám se.

„Ten blbeček, co se chová, jako by mu to tady patřilo? To je Branda,“ uvede mě do obrazu Anežka.

„Ředitelův syn,“ doplní ji Johana. „Nikdy ho neuvidíš v maléru, projde mu snad úplně všechno. Ten blondák vedle něj je Jakub. Docela v pohodě kluk, nějaký čas jsem s ním chodila na kroužek výtvarky, dokud se na něj nevykašlal. Zrovna dvakrát mu to sice nepálí, ale kreslit teda fakt umí... Ten druhý se jmenuje Lukáš Tomola. Hvězda zdejšího fotbalového týmu. Z celé té jejich party mi přijde nejnórmálnější.“

„A taky je nejhezčí,“ usoudí Simona.

„Blbost, nejhezčí je přece Danny.“

„Jako by na tom záleželo!“ zavrčí vztekle Anežka. „Všichni to jsou idioti!“

„Támhle jde,“ dlobne Simona do Johany loktem.

„Sakra, on je snad rok od roku větší fešák,“ ujede jí, když vzhledne a Jáchym obrátí oči v sloup.

Vystopuju směr jejich pohledu, a přestože je v jídelně narváno, je mi hned jasné, o kom mluví. Je to ten kluk, na něhož jsem včera narazila před ředitelnou. V duchu jim musím dát za pravdu. Sama jsem hezčího snad nepotkala.

Danny si položí táč na stůl, pozdraví se s ostatními ťuknutím pěstí a posadí se. Navzdory počasí venku, které stále připomíná léto, má na sobě opět tričko s dlouhým rukávem. Nezdá se, že by to někoho kromě mě udivovalo, usoudím proto, že to k němu prostě patří.

„Zajímalo by mě, z čeho maturujou,“ zapřemýšlí nahlas Simona.

„Proč?“ zvedne Tomáš podezíravě obočí.

„Máme s Áčkem společný semináře.“

„Já jen doufám, že se s žádným z nich na zemáku ani ZSV nepotkám,“ utrousí suše Anežka.

Na Simoně i Johaně je vidět, že tajně doufají v přesný opak.

„Co sis zapsala vlastně ty?“ zeptá se mě Jáchym a jeho snaha o odvedení tématu je vyložene průhledná.

„Biologii, chemii a literaturu,“ zopakuju totéž, co včera před celou třídou, když se mě ptala Voborníková.

„Proč tři, když povinný jsou jen dva předměty?“ chytne se okamžitě Simona.

Vím, že ať už řeknu cokoliv, nálepky nechutné šprtky se stejně nezbavím. „Všechny mě baví.“

„Jsi blázen, takhle dobrovolně...“

„Náhodou, je to rozumný,“ zastane se mě Jáchym. „Stejně se to k tý maturitě musíš učit, Elena si o svaťáku ušetří práci.“

Naši debatu přeruší Anežka. „Á, král všech kretěnu přišel,“ poznamená jedovatě s pohledem upřeným na vysokého kluka s hnědými vlnitými vlasy, jenž si právě sedá na poslední volnou židli vedle Brandy.

„Ještě loni byl sladkej a k sežrání,“ popíchne ji Simona.

„A já byla hloupá a naivní,“ ušklíbne se na ni zpátky. „Holt, lidi se mění.“

„A to je kdo?“ nepodaří se mi potlačit zvědavost.

„Seidl,“ odpoví mi Jáchym, neboť Anežka se k tomu moc nemá. I on vysloví jeho jméno s notnou dávkou opovržení.

„Od toho se drž raději dál,“ poradí mi Johana. „Je to ten největší děvkař na celý škole. Slova jako láska, respekt nebo úcta k ženám vůbec nezná. Jen tě využije a pak odhodí jak použitej kus hadru...“

„To by stačilo, ne?“ požádá ji tiše Anežka a Johana se provinile zarazí.

„Promiň, Any...“

Znovu se ke stolu uprostřed jídelny nenápadně podívám. Seidl zrovna něco vykládá a Jakub se tomu hlasitě směje. I na tu dálku poznám, že má pronikavě

zelené oči, jež přitahují pohledy snad všech přítomných holek jako světlo zářivky můry. Je jasné, že Anežčino srdce rozhodně nebude jediné, které zlomil.

Jáchym složí příbor, a jelikož je jediný, na kterého se čekalo, všichni se posbíráme ze židlí, odneseme zbytky k okýnku a společně opustíme jídelnu.

Kapitola 2

První školní týden uběhne jako voda, a než se naděju, je znovu pondělí. I ti nejbenevolentnější učitelé teď nasadí svižné tempo, které nám určitě vydrží až do maturit a bude jen na mně, jestli ho zvládnu stíhat. Značnou část víkendu jsem proto strávila zavrtaná do učebnice němčiny ve snaze dohnat své spolužáky, ale krom několika nových slovíček a frází jsem se nic nového naučit nedokázala.

Před školou se to stejně jako vždy hemží studenty. Někteří posedávají na schodech či na zábradlí a dost těžko se mezi nimi kličkuje. Když u vchodu zahlédnu známou tvář, můj krok o něco znejistí.

Dannymu to sluší i s cigaretou. A to se mi přitom kuřáci hnusí. Vypadá, že na někoho čeká. Odklepne si popel, prohodí něco směrem k Jakobovi, jehož si všimnu teprve nyní, a očima zabloudí do davu na parkovišti. Plnými rty znovu semkne filtr a popotáhne. Přesně v tu chvíli se naše oči setkají. Mám dojem, že se čas na moment zastavil a já zůstanu v zajetí hnědé propasti.

Okamžitě uhnu pohledem a co nejrychleji kolem něj proklouznu dovnitř.

„Ahoj, Eleno,“ ozve se nečekaně za mnou a já sebou přistiženě cuknu, za což se hned v zápětí napomenu. Přece nemám myšlenky napsané na čele.

„Ahoj,“ pozdravím Anežku, která mě dohnala v šatně.

„Brácha říkal, že jdeš s námi dnes na fotbal.“

Není na ní poznat, jestli je s tím v pohodě, nebo ne. Její ústa se sice usmívají, ale oči mě provrtávají obezřetným pohledem. Raději proto zvolím neutrální odpověď. „No, ještě nevím... zmínil se minule, že jdete a...“

„Musíš jít,“ přeruší mě nesmlouvavě. „V téhle díře se toho moc dělat nedá a pro nás je to už taková tradice, chodíme na všechny zápasy. Náš tým je jeden z nejlepších v okolí.“

„Možná se připojím,“ slíbím napůl svou účast a Anežce to jako odpověď stačí. Zapáleně se o fotbale rozpovídá a tohle téma jí vydrží po celou cestu, než dojdeme do třídy. Jak pochopím z jejího vyprávění, pro tenhle sport s bráchou zahořeli už jako malé děti, kdy je s sebou na zápasy brával jejich dědeček.

„Když onemocněl, chodili jsme sami, abychom mu o tom mohli aspoň vyprávět. Po jeho smrti chtěl Jáchym přestat, příliš mu ho fotbal připomínal, ale podle mě je důležitý zachovávat tradice, i když už tu nejsou ti, se kterými jsme je sdíleli, nemyslíš?“

Ve třídě je takhle dlouho před zvoněním jen pár lidí, většina chodí až na poslední chvíli. Jáchym sedí ve své lavici u okna, a když vejde, zvedne hlavu od telefonu a usměje se na mě.

„Jde s náma,“ oznámí mu jeho sestra, jako by moje *možná* ani nebrala v úvahu. „Johana šla místo první hodiny k zubaři, sedni si ke mně, Eleno.“ Ráda její přátelské gesto přijmu.

„Nechceš před fotbalem zajít do Olivie?“ otočí se na mě Jáchym. „Myslel jsem, abys nemusela zbytečně jezdit domů a pak zase zpátky. Je to nejlepší kavárna tady v okolí. Byla jsi tam už někdy?“

„Jo, do Olivie bychom mohli zajít!“ chytne se toho Anežka okamžitě. „Zrovna dneska jsem si říkala, že mám chuť na vanilkový frappé.“

„Nejsi zvaná, sestro,“ zklame ji.

„Jak to jako myslíš?“

„S Elenou máme odpoledne seminář, šli bychom rovnou po škole,“ vysvětlí jí bez dalšího provokování. „Ty přece končíš už ve dvě. Ale abys neřekla, drahá sestro, vezmu ti jedno frappé s sebou.“

„S cukrem navíc!“

„S cukrem navíc,“ kývne Jáchym odevzdaně a směrem ke mně polohlasně dodá: „Jak osina v zadku, říkal jsem ti to.“

Zasměju se tomu, s jeho návrhem každopádně souhlasím. Docela se na zápas začínám těšit. Sport mě sice nikdy moc ne bavil, ale s Jáchymem a jeho partou by to mohlo být fajn.

Dnešek díky tomu uteče docela rychle. Oběd strávím jako vždy s dvojčaty a ostatními, načež Jáchym zamíří na seminář z matiky, zatímco já na chemii. Sraz po vyučování si domluvíme v šatně.

Využiju toho, že jsem v učebně mezi prvními, abych si vybrala hezké místo v zadní řadě u okna. Položím si věci a porozhlédnu se kolem. Nejsou tu klasické lavice jako v normálních třídách, ale dlouhé, čtyřmístné stoly, s dostatečnými rozestupy, aby se mezi nimi dalo pohodlně procházet, po obvodu stěn jsou vysoké prosklené skříně s oštitkovánými lahvičkami plnými nejrůznějších roztoků či kyselin a vedle magnetické tabule visí velká periodická tabulka, pod níž je věšák s bílými pracovními plášti k zapůjčení.

Ostatní spolužáci se pomalu trousí dovnitř a zaplňují volná místa. Mimoděk zvednu pohled na toho, kdo zrovna usedá vedle mě, a zažiju menší šok, když si uvědomím, že je to Danny. Naprosto mi vypadlo, že semináře jsou společné pro celý ročník!

Když profesor Benák, jehož má naše třída i na klasickou chemii, zahájí hodinu a rozhovoří se o důležitosti pečlivé přípravy k maturitě, stále to ještě rozdýchávám. Netipla bych si, že ho potkám zrovna tady. Z chemie maturuje většinou jen malá hrstka, která se hlásí na medicínu, přestože se na ni nakonec dostane ani ne polovina. Dannyho a jeho kamarády bych spíš čekala na zeměpise, o němž se říká, že je nejjednodušší ze všech předmětů, jelikož je u zkoušky k dispozici mapa, z níž se dá většina informací snadno vyčíst. Jako člověk, který je zvyklý na to být často nesprávně zaškatulkován, bych neměla takhle trpět na předsudky, uvědomím si. Proč by hezkému klukovi nemohla jít chemie?

První polovinu dvouhodinovky zabere teorie. Svým drobným písmem popíšu poznámkami celých pět stran v sešitě, až mě z toho bolí zápěstí. Hned

nato ale následuje ta zábavnější část, laboratorní pokus, jehož zadání dostaneme každý na papíře. Netlačím se mezi ostatními, počkám, dokud hloučky kolem skříní neprořídnou, a teprve poté si sama dojdou pro pomůcky.

Celou dobu Dannyho po očku sleduju, zajímá mě, jak si povede. Stačí mi chvilka, abych poznala, že ví naprosto přesně, co dělá, na rozdíl od holky před námi, jež se neustále rozhlíží a snaží se kopírovat postupy ostatních. Rty, na které mu asi hledím víc, než bych měla, má soustředěně sevřené. Když se rozpohybují, mám chuť vyzkoušet jejich plnost na vlastní kůži. Spodní zuby má lehce zkřivené, ale ani to mu na přitažlivosti neubírá. I jeho hlas je příjemný. Klidný a konejšivý.

Trvá mi nějakou dobu, než si uvědomím, že na mě mluví.

„Cože?“ zeptám se poněkud hloupě.

„Budeš potřebovat tu zkumavku?“

„Ne,“ vzpomínám se a chci mu ji podat. Když se ale naše prsty dotknou, zazmatkují a pustím ji příliš rychle. Zkumavka zacinká o pracovní desku. Naštěstí nepraskne, takže ji znovu rychle zvednu a rudá až za ušima mu ji s trochu větší silou, než zamýšlím, vrazím do ruky.

„Díky,“ řekne nevzrušeně, a aniž by si mě dál všimal, věnuje se zase své práci.

V duchu si vynadám do nejrůznějších jmen. Snažím se trapas vytěsnit z hlavy a soustředit se na to, co dělám, ale moc se mi to nedaří. Nakonec jsem jediná, komu se výsledná reakce nepovede. Učitel to ještě ke všemu rozmazává a snaží se mi za pozornosti celé třídy vysvětlit, co jsem udělala špatně. Vím, že to myslí dobře, ale nejradši bych ho poslala do horoucích pekel.

Donutím se sebrat, abych na sebe po zbytek hodiny už neupoutávala pozornost. Sice se mi aspoň výsledná rovnice povede na jedničku, ale i tak jsem ráda, když konečně skončíme. Nemusím se nadále kontrolovat, abych se ani na moment nepodívala doprava.

Ve spěchu nacpu věci do batohu a z učebny vylitnu první. Proč zrovna před ním musím být pokaždé za úplného idiota? I v šatně pospíchám, jako by mi hořelo za zadkem, nechci ho už znovu potkat. Kdyby včas nedorazil Jáchym, zapoměla bych kvůli tomu i na naše plány.

„Kam tak valíš? Chápu, že se nemůžeš dočkat,“ utahuje si ze mě, „lepší kávu než v Olivii neseženeš, ale máme spoustu času.“

Zamknu skříňku a kožený batůžek si hodím na rameno. „Co když vlastně kávu nesnáším?“ pošouchnu ho nazpátek. Periferně zaregistruju, že Danny projde okolo nás ke skříňkám jeho třídy.

„To mi neříkej. Kávu musíš mít ráda, všichni ji mají rádi.“

„Jsem si jistá, že všichni ji mít rádi nemůžou,“ namítnu pobaveně.

„Je to *káva*! Chci říct... To je jako nemít rád řízky, nebo štěňata, nebo... fotbal.“

Společně vyjdeme ze školy. Automaticky zamířím na autobusovou zastávku, ale Jáchym mě zarazí, prý je to odtud kousek a je tedy mnohem lepší jít pěšky. Z Prahy na to nejsem zvyklá, všude jsem jezdila vždycky metrem.

„Abych pravdu řekla, neznám pořádně ani pravidla fotbalu. Na sport jsem nikdy nekoukala,“ přiznám se mu.

„Ty jsi jak z jinýho světa,“ zakroučí nevěřičně hlavou. Je pravda, že se tak často skutečně cítím. Pokrčím rameny a oba se rozesmějeme.

„Ale náhodu, kávu ráda mám.“

„To je bezva. Ale i kdyby ne, mají taky skvělý čaje a limonády.“

K malé kavárničce dorazíme opravdu po pár minutách chůze. Jáchym otevře prosklené dveře a dá mi v nich přednost.

Uvnitř je to pěkné a útulné. Kolem bílých dřevěných stolků stojí polstrované židle, na broskvových zdech visí zarámované plakáty a vedle pultu jsou za sklem vystavené nejrůznější dezerty, nad kterými se sbíhají sliny.

Jáchym mi řekne, ať výběr objednávky nechám na něm, a pošle mě se posadit. Ráda ho poslechnu. Z tak bohaté nabídky by bylo těžké se rozhodovat, stejně bych ho požádala, aby mi něco doporučil.

Nečekám dlouho a donese nám dvě krásně vypadající a ještě lépe vonící latté.

„Mandlovo-skořicové. Na účet podniku,“ pochlubí se a jednu sklenici přede mě postaví.